

[Lone Dybkjær]

miljøstyrelsens, og de skønnede tal for 1983, så må man sige, at det jo ikke er så frygtelig vanskeligt at opnå de 30 pct., men det gør måske tingene knap så interessante.

Inden jeg går mere konkret ind på de forslag, ministeren indirekte har stillet i sin redegørelse, vil jeg godt komme med to generelle bemærkninger.

Den første er – det har noget at gøre med at planlægge i god tid – at den mest effektive måde at nedsætte forureningen på dette område på er at nedsætte forbruget af energi. Derfor er det fuldstændig afgørende, at der er et fornuftigt samspil mellem energiministerium og miljøministerium på dette område. Den allerbedste vej er selvfølgelig besparelser, men der kan naturligvis også nævnes mere rationel udnyttelse af energisystemerne som helhed, og selvfølgelig vil også øget anvendelse af vedvarende energikilder spille en rolle for svovldioxidforureningen. Altså et klart samspil mellem energi og miljø, og det er nødvendigt allerede i planlægningsfasen.

Den anden generelle bemærkning, jeg godt vil komme med – det er ministeren lidt inde på til sidst – er spørgsmålet om anvendelse af naturgas. Jeg kan godt forstå, at ministeren går lidt rundt om problemstillingen. Jeg skal såmænd heller ikke gå så hårdt ind i det, blot sige, at man da i hvert fald nøgternt kan konstatere, at øget anvendelse af naturgas inden for de områder, vi her taler om, vil hjælpe på vore forureningsproblemer, det er jo i hvert fald givet.

Hvis jeg skal binde en ende op på det, jeg tidligere har sagt, bør der naturligvis også tages hensyn til, når man vurderer anvendelsen af naturgas, om den skal anvendes det ene eller det andet sted eller den skal eksporteres, eller hvad det nu er, der skal ske. Altså i den planlægning må miljøspørgsmål indgå.

Jeg finder i øvrigt, at ministerens redegørelse indeholder fire forslag, kan vi sige, der vil begrænse svovlforureningen. Det ene er nedsættelse af svovlindholdet i gasolie fra 0,5 til 0,3 pct., og det kan vi støtte.

Det andet er nedsættelse af svovlindholdet i fuelolie fra 2,5 til 1,5 pct., hvor det ikke omtales, at vi faktisk har 1 pct. i hovedstaden i dag. Det finder vi ikke er vidtgående nok. Det er uden videre åbenbart, at det er uacceptabelt at hæve svovlprocenten i hovedstadsområdet.

Kigger man på de kors, der er i forsøringsudvalgets rapport, som er meget smukt opdelt i firkanter, og ser man på, hvor der virkelig er voldsomme belastninger med svovldioxidforurening, så må man konstatere, at et af stederne er hovedstadsområdet, og man kan af tabellerne direkte læse, at en meget stærk medvirkende årsag er elværkerne. Så vi mener helt klart, at den ene procent, der er i hovedstadsområdet i dag, bør fastholdes.

I øvrigt føler vi, at man må kunne fastsætte en generel 1 pct.s grænse. Der står antydningssvis, at det vil skabe nogle problemer for raffinaderierne, men der står ikke meget om hvordan, og det skal vi have nærmere belyst. De argumenter, der hidtil har været lagt på bordet, finder vi ikke overbevisende.

I øvrigt synes jeg, man kan skele til, at både Sverige og Vesttyskland har 1 pct.

Med hensyn til Industrirådets udtalelser om konkurrenceforvriddning er det da klart, at det er en fordel for industrien, hvis den kan anvende en billigere olie, men direkte konkurrenceforvriddning i forhold til nogen af de to lande, der eksportmæssigt spiller en rolle for os, nemlig Sverige og Vesttyskland, vil der ikke være tale om. Tværtimod kan man sige, at vi påfører dem en dårlig konkurrence ved, at vi tillader os at svine i såvel Vesttyskland som Sverige ved at tillade en højere svovlprocent.

Det tredje initiativ er loftet for svovlindholdet i kul på 1,2 pct. svarende til det niveau for kul, der bruges i dag. Det kan vi støtte, men vi kan ikke fatte, hvorfor kraftværkssektoren skal holdes udenfor, for den bruger trods alt langt de fleste kul. Vi har selvfølgelig noteret, at kraftværkerne anvender svovlfattige kul, og vi kender også den problemstilling, som bl.a. fru Margrete Auker har været inde på, nemlig det med Sydafrikakul. Derfor mener vi, at det, der bør diskuteres, er nogle frister for, hvornår man kan stille de krav også til kraftværkerne.

Det fjerde og sidste led er så det lovforslag, vi har til behandling senere i dag. Det skal jeg komme ind på dér, da jeg kan se, at den røde lampe i løbet af et par sekunder vil lyse.

Birgith Mogensen (CD):